

Befolkningen vil, som jeg sagde, være i Strid med Naturfredningsbegrebet, men den kan i og for sig være berettiget.

Som jeg nævnedes i Fjor — og det er det eneste, jeg skal gentage af, hvad jeg da sagde —, kan en almindelig Adgang til en Skov betyde det modsatte af Naturfredning. Det har vi set i Charlottenlund, hvor Skovbundens Plantevækst paa Grund af de mange Tusinde Fødders Tramp er blevet tilintetgjort, men efter at man — uden at have tænkt paa en Naturfredningslov — har indhegnet visse Strækninger af Skoven med Jerntraadshegn, har man pludselig set hele denne forsvundne Plantevækst myldre op igen i stor Frodighed, blot fordi den var fri for denne stadige Trampen. Paa et saadant Sted er der ikke Tale om, at der trænges til Naturfredning, men om, at den Færdselsret, som man ellers maa ønske Almenheden, maa begrænses. Ved ikke at begrænse Færdselsretten modvirker Loven det Formaal, den søger henimod.

Et af de Punkter, hvor det i Udvalget kneb mest med at opnaa Enighed, og hvor det heller ikke lykkedes at opnaa denne, gjaldt Ønsket om at skaffe Almenheden Adgang til Strandbredden. Saa vidt jeg ved en flygtig Gennemlæsning af Lovforslaget kan se, har man i det nu foreliggende Lovforslag noget mildnet Bestemmelserne fra det oprindelige Lovforslag i saa Henseende. Men det er dog saaledes, at det i Lovforslagets § 19 slaas fast, at der er Adgang for alle og enhver til den udyrkede og for Græsvækst blottede Strandbred, en Teori, vi fra vor Side ikke kan acceptere. Der staar ganske vist: „bortset fra saadanne Strækninger, der før den 1. Januar 1916 var inddraget under Havearealer eller under en paa Ejendommen drevet Erhvervsvirksomhed“. Altsaa, der skulde være Adgang for alle og enhver til alle de Kyststrækninger, der ikke var bebyggede eller tagne i privat Besiddelse. Selv med den Begrænsning tror jeg ikke, mit Parti kan gaa ind herpaa. Vi maa kræve den private Ejendomsret respekteret i højere Grad, end Tilfældet er i dette Lovforslag. Jeg genfinder i Lovforslaget en Bestemmelse fra i Fjor om, at Ene-raadighed over den til en Ejendom hørende Strandbred kan tilkendes Ejeren af vedkommende Nævn; hvis det er nødvendigt for hans Erhvervsvirksomhed, eller hvis Almenheden ikke har Interesse af at forbyde ham det. Men Bestemmelsen om, at et Nævn kan tilkende en Ejer Ejendomsret over det, han har købt og betalt, forekom-

mer os for vidtgaaende. Naar en Mand under lovlige Former har købt og betalt sin Ejendom, har han Ejendomsret til den.

Der staar for min Erindring i Øjeblikket et af de mange Eksempler, vi havde i Fjor. Det drejer sig om en Mand, der har købt en Ejendom paa Nordkysten af Sjælland — det er jo særlig den Egn, det drejer sig om —, han har faaet den maalt ud af den i Loven hjemlede Landmaaler og faaet den maalt ud saa langt imod Søen, som han selv ikke troede, at han kunde faa; men det blev erklæret, at saaledes skete det altid under den bestaaende Lovs Beskyttelse. Naar som i det Tilfælde; jeg her tænker paa, denne Ejendomsret blev ham berøvet af Havet, fordi man tog nogle Kystbeskyttelses anlæg bort, hvorved en Del af hans Ejendom blev skyllet bort, og han saa senere søger at genvinde det bortskyllede ved Høfdeanlæg, og det lykkes, befinder han sig paa „den for Græsvækst blottede Strandbred“, som han maaske befandt sig indenfor, da han købte Ejendommen. Men det Stykke, der er tilmaalt ham, er efter Landets Lov hans med Rette, og noget Indgreb deri kan vi ikke gaa med til. Men vi kan paa den anden Side, som jeg sagde i Fjor, overmaade godt baade respektere og sympatisere med og støtte den Bestræbelse, der gør sig gældende hos den store Bys Beboere efter at faa Adgang til den frie Natur og ikke mindst til Landets Strandbredder. Det er en Bestræbelse, som er født af den store By — jeg mener ikke særlig København, men ogsaa de andre store Byer —, men det er ikke en Bestræbelse, der gør sig gældende for det aabne Lands Vedkommende alene af den Grund, at Adgangen dertil ikke er særlig vanskelig eller bestridt, der er ingen, der behøver at gøre noget for at komme der. Men de hundred Tusinder, der bor i Byen, har stor Trang til at færdes i deres Fritid paa den aabne Strandbred, og vi fra vor Side — det godtgjorde vi under Behandlingen af Lovforslaget i forrige Samling — vil være med til at støtte en Bevægelse for at opnaa dette. Vejen dertil maa imidlertid være den lovforslagsskrevne Vej. Naar man ønsker f. Eks. paa Nordkysten af Sjælland at aabne store Strækninger for Almenheden — og det bliver i dette Tilfælde specielt for Beboerne af København —, kan man naa dertil ved at forhandle derom med Ejerne, det er den naturlige Vej; men vi er villige til at gaa videre: naar man har forhandlet med Ejerne og er kommet til et Resultat ved